

Sygn. akt III Ko 509/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie w III Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR del. Wojciech Kolanko.

Protokolant: st. sekr. sąd Elżbieta Kowalczyk

pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2013 roku

w sprawie **D. M., K. P. i A. P.,**

oskarżonych o przestępstwa z art. 279 § 1 kk i inne

wniosku Sądu Rejonowego w W. z 12.07.2013 roku, sygn. II K 413/13 w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na zasadzie art. 36 kpk, art. 17 § 1 pkt 11 kpk

postanawia

1. przekazać sprawę oskarżonych K. P. i A. P. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze w K.;
2. umorzyć postępowanie z wniosku Sądu Rejonowego w W. o przekazanie innemu sądowi równorzędnemu sprawy oskarżonego D. M..

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. wpłynął akt oskarżenia przeciwko D. M., K. P. i A. P., w którym zarzucono wyżej wymienionym popełnienie 28 przestępstw z art. 279 § 1 kk i in. W odniesieniu do D. M. Prokurator dołączył do aktu oskarżenia wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy w trybie art. 335 § 1 kpk.

Postanowieniem z 12.07.2013 roku Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Okręgowego w K. o przekazanie w trybie art. 36 kpk sprawy „D. M. i innych” do Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie w odniesieniu do oskarżonych K. P. i A. P.. Jak słusznie zauważył sąd wnioskujący, wszyscy oskarżeni zamieszkują na terenie K., w tym dwóch w dzielnicy Podgórze. Spośród 34 świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę, 19 mieszka w K., z czego 17 w dzielnicy Podgórze. Pozostali świadkowie zamieszkują na obszarze właściwości innych sądów, przy czym żaden świadek nie mieszka w W.. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że względy ekonomii procesowej przemawiają za zastosowaniem opisanego w art. 36 kpk wyjątku od zasady ogólnej właściwości miejscowej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że większość, czyli 22 z 37-miu osób mających być wezwanymi na rozprawę, zamieszkuje w pobliżu Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w K. (z czego 20 osób w samym Podgórzu), a z dala od Sądu Rejonowego w W..

Powyzsza okoliczność przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze w K., ale tylko w odniesieniu do oskarżonych K. P. i A. P..

Odmienne sprawa przedstawia się w odniesieniu do oskarżonego D. M..

Wobec złożenia przez Prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 1 kpk - sprawa tego oskarżonego postanowieniem z 16.05.2013 roku została wyłączona do odrębnego rozpoznania i zarejestrowana pod nową sygnaturą (k. 1187). Jak ustalono, w sprawie tej zapadł w dniu 24.07.2013 roku do sygn. akt II K 415/13 wyrok, który jak dotąd nie jest prawomocny. Skoro sprawę D. M. wyłączono do odrębnego rozpoznania i nadano jej bieg w Sądzie Rejonowym w W., to brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania wniosku w odniesieniu do tego oskarżonego. Sąd w sprawie II K 413/13 uprawniony był do orzekania jedynie w sprawie K. P. i A. P.. Nie miał natomiast prawa wystąpienia z wnioskiem o przekazanie innemu sądowi równorzędnemu sprawy oskarżonego D. M. objętej odrębnym postępowaniem. Objęcie jednym wnioskiem sprawy wszystkich oskarżonych po jej rozdzieleniu było niewłaściwe z proceduralnego punktu widzenia i stanowiło najpewniej wynik oczywistego niedopatrzania ze strony Sądu Rejonowego. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że zachodzi okoliczność wyłączająca rozpoznanie tego wniosku w odniesieniu do D. M. i uzasadniająca umorzenie postępowania.

Na marginesie należy podnieść, że już samo złożenie wniosku w trybie art. 335 § 1 kpk, implikujące duże prawdopodobieństwo skierowania sprawy na posiedzenie w trybie art. 343 kpk, wyłącza możliwość przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 36 kpk. Art. 36 kpk uzależnia bowiem możliwość przekazania sprawy sądowi równorzędnemu z uwagi na miejsce zamieszkania osób, które należy wezwać na rozprawę, a nie na posiedzenie. Jak podkreślano w piśmiennictwie, „Jeżeli procedowania na rozprawie w ogóle się nie przewiduje - zachodzi faktyczny brak podstaw do inicjowania przez właściwy sąd postępowania związanego z przekazaniem sprawy w drodze delegacji. Przed wystąpieniem należy zatem zbadać sprawę także pod kątem możliwości merytorycznego zakończenia jej na posiedzeniu (wyrokiem lub postanowieniem)”. (A. Zachuta, Właściwość sądu z delegacji w sprawach karnych (art. 36 k.p.k.). Teza 3, Prok. i Pr. 2004/2/149-155) . Podobne stanowisko zajęła też Zofia Świda w artykule pt: „Właściwość sądu i prawo strony do rozstrzygnięcia sprawy "w rozsądnym terminie".” podnosząc, że przekazanie sprawy w trybie art. 36 kpk jest niedopuszczalne „w wypadku rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu w trybie art. 341 k.p.k. lub 343 k.p.k.” (PiP 2005/10/36-48).

W tej sytuacji należało orzec, jak w sentencji.

SSR (del). Wojciech Kolanko